

98 tr. zák. ku trestu káznice na tri roky. Iné výroky napadnutého rozsudku, najmä tie, ktoré sa týkaly vedľajších trestov a zarátania predbežnej a vyšetrovacej väzby, ostaly netknuté.

Z dôvodov:

Zmätočná sťažnosť štátneho zastupiteľstva, ktorá bola založená na dôvodoch zmätku podľa § 385 č. 2 a 3 tr. p., najprv namieta, že porotný súd prestúpil zákonom ustanovené medze pri zmiernení trestu, pokiaľ pre pokus zločinu podľa §§ 65 a 280 tr. zák., na ktorý zákon v 3. odst. § 66 tr. zák. ustanovuje najnižší trest 3 ročnej káznice, vymeral obžalovanému trest jednoročného žalára. Zmätočnej sťažnosti nelze odopreť oprávnenie. Pokus takého zločinu, na ktorý v prípade jeho dokonania zákon ustanovuje trest doživotnej káznice, má byť podľa 3. odst. § 66 tr. zák. potrestaný dočasnou káznicou, ktorá však nesmie byť kratšia a troch rokov. Z toho plynie, že ďalšie zmiernenie tohoto trestu a sostúpenie pod uvedenú najnižšiu hranicu trestu je v takomto prípade neprípustné a že preto je tiež vylúčené upotrebenie § 92 tr. zák. Pokiaľ tedy porotný súd pri vymeraní trestu podľa 3. odst. § 66 tr. z. upotrebil ustanovenie § 92 tr. zák. a obžalovanému vymeral trest miernejší než trojročnej káznice, zavinil zmätok podľa § 385 č. 2 tr. p. Preto bolo vyhovieť zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, zrušiť rozsudok porotného súdu z tohoto dôvodu zmätku vo výroku o hlavnom treste a tento trest znova vymerať podľa §§ 66 a 280 tr. zák. Hľadiac na to, že vine obžalovaného poľahčuje čiastočné doznanie, zachovalosť, rozčulenie a ohľad na nevinnú rodinu a že sa nevyskytujú okolnosti priťažujúce, bol uložený trest hore uvedený vo výrokovej časti rozsudku jako primeraný vine obžalovaného. Najvyšší súd so zreteľom na povahu trestného činu neuznal za poľahčujúcu nižšiu inteligenciu obžalovaného, lebo aj človek nižšej inteligencie je si dobre povedomý zavržiteľnosti takého trestného činu, jaký bol v tomto prípade spáchaný. Hore uvedeným rozhodnutím stala se bezpredmetnou zmätočná sťažnosť, pokiaľ uplatňovala aj dôvod zmätku podľa § 385 č. 3 tr. p.

Čís. 4452.

Pri trestných činoch proti cti netreba síce, aby bol urazený pomenovaný, vyžaduje sa však, aby bolo možno bezpochybne ustáliť, koho mal páchatel' na mysli. Púhy dojem tretích osôb nestačí.

Stala-li sa urážka tlačou, treba smysel závadného článku vykladať len podľa jeho skutočného obsahu tak, ako pôsobí na priemerného čitateľa.

(Rozh. zo 7. septembra 1932, Zm IV 72/32.)

Obžalovaný K. M., zodpovedný redaktor periodického časopisu, napísal a uverejnil vo svojom časopise pod názvom »Pán Všadebol« článok, v ktorom, užívajúc v texte označenia »pán Všadebol« a »páni Vša-

debolovci«, kritizoval ich spoločenské vystupovanie a účinkovanie vo verejnosti. Článkom sa cítil dotknutý a urazený hlavný súkromný žalobca N. Š., lebo on už predtým písal a uverejňoval v časopisoch svoje články pod pseudonymom »Všadebol«.

Súd prvej stolice uznal obžalovaného vinným z prečinu urážky na cti podľa §§ 2, 4 odst. 2 zák. čl. XLI:1914 a § 1 zák. č. 124/24 Sb. z. a n., lebo dospel k presvedčeniu, že urážlivý obsah článku sa vzťahuje na hlavného súkromného žalobcu. Odvolací súd na odvolanie obžalovaného zmenil rozsudok súdu prvej stolice a sprostil obžalovaného podľa § 326 č. 2 tr. p. obžaloby.

Najvyšší súd zamietol zmätočnú sťažnosť hlavného súkromného žalobcu.

Z d ô v o d o v:

Zmätočnou sťažnosťou včas ohlásenou a písomne odôvodnenou napáda súkromný žalobca rozsudok odvolacieho súdu z dôvodov zmätočnosti podľa §§ 384 č. 9 a 385 č. 1 a) tr. p.

V prípade deliktov proti cti vyžaduje sa, aby urážka vždy smerovala proti poznateľnej osobe. Nie je však podmienkou, aby bol aj pomenovaný ten, proti ktorému boli použité urážky, jestliže za daných okolností možno bezpochybne ustáliť osobu urazeného, totiž, koho páchatel mal na mysli, keď použil urážlivých výrokov. To isté platí aj pri deliktoch spáchaných tlačou. Sťažovateľ na dôkaz toho, že obsah závadného článku a v tomto tvrdené skutky sa skutočne vzťahovali na jeho osobu, na odvolacom hlavnom pojednávaní predstrel návrh, v ktorom žiadal o prevedenie dokazovania o tom, že hneď po uverejnení inkriminovaného článku bolo v širšom kruhu obecnstva známe, že článok je namierený proti osobe súkromného žalobcu. Odvolací súd však zamietol tento návrh preto, lebo smeruje na zistenie tej okolnosti, že tretie osoby mali dojem, že inkriminovaný článok je namierený proti osobe súkromného žalobcu; táto okolnosť však už bola dokázaná a preto ďalšie dokazovanie v tomto smere je zbytočné. Ponevác jedine dojem tretích osôb nepostačuje k tomu, aby sa mohlo dovodzovať, že obsah článku sa bezpochybne vzťahuje na súkromného žalobcu, uznáva najvyšší súd za správne dôvody, na základe ktorých boli návrhy na dokazovanie hore spomenuté zamietnuté. Čo sa však ostatných návrhov týka, zdôrazňuje najvyšší súd, že niektoré okolnosti, ktoré majú byť navrhnutými dôkazmi dokázané, nie sú v inkriminovanom článku ani naznačené, ani nevychádzajú z jeho obsahu a že aj po eventuálnom prevedení navrhnutých dôkazov neprestala by pochybnosť, či článok skutočne mieri na súkromného žalobcu. Zmätočná sťažnosť, nakoľko bola uplatňovaná z dôvodu § 384 č. 9 tr. p., je preto bezzákladná.

Zmätočná sťažnosť podľa bodu 1 a) § 385 tr. p. bola uplatňovaná preto, že bol obžalovaný od obžaloby oslobodený. Sťažovateľ k tomu uvádza, že je neudržiteľné stanovisko napádaného rozsudku, že — vtedy, keď bolo takmer všeobecne známe, že obsah a názor inkriminovaného článku sa vzťahuje na jeho osobu —, obžalovaného novinára, ktorý musí byť lepšie informovaný ako každý iný, sprostuje trestnej zodpo-

vednosti na základe fikcie, že pseudonym je tajomstvo redakcie. Odvolací súd sprostil obžalovaného obžaloby podľa bodu 2 § 326 tr. p., lebo nemal za dokázané, že inkriminovaný článok vzťahuje sa na osobu súkromného žalobcu, a že obžalovaný mieril svojím prejavom na súkromného žalobcu. Sťažovateľ však uplatňovanou námietkou nedokazuje, že obžalovaný vedel, že súkromný žalobca používa rečeného pseudonymu a tým menej, že inkriminovaný článok sa naňho vzťahuje. Z obsahu inkriminovaného článku samého tiež nelze dovodzovať, že by sa tam uvedené skutky opravdu vzťahovali na osobu súkromného žalobcu. Smysel závadného článku treba vykladať len podľa jeho skutočného obsahu tak, ako pôsobí na priemerného čitateľa. V označení »pán Všadebol« možno však spatrovať len pojem, utvorený pisateľom ku charakterizovaniu určitého spoločenského typu ľudí, pojem, ktorý z obsahu článku logicky vyplýva. Preto z obsahu tohoto článku samého nemožno uzatvárať, že by obžalovaný mal tým na mysli apostrofovať súkromného žalobcu. Zmätočná sťažnosť bola preto v celom obsahu ako bezzákladná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4453.

Ustanovení § 205 a) tr. zák. nechrání práva jednotlivých věřitelů na stejnoměrné (s ostatními) uspokojení jejich pohledávek, nýbrž chrání povšechný nárok veškerého věřitelstva, po případě určitých skupin věřitelů, by k jejich uspokojení bylo — pokud ho k tomu třeba — použito celého nebo třeba části jmění dlužníka, dotčené onou skupinou, takže (s výhradou stíhání podle § 485 tr. zák. a § 486 čís. 2 tr. zák.) vyžaduje se, by z poskytnutí výhody jednomu věřiteli skutečně nastala škoda jiným věřitelům, stačí úmysl k tomu směřující.

Ustanovení § 485 tr. zák. předpokládá vědomí dlužníka o jeho neschopnosti uspokojiti pohledávky všech věřitelů úplně podle pravidel řádného hospodaření, najmě řádného provozu dlužníka podniku.

Nevyžaduje se, by z poskytnutí výhody jednomu věřiteli skutečně nastala škoda jiným věřitelům, stačí úmysl k tomu směřující.

(Rozh. ze dne 9. září 1932, Zm I 231/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 20. února 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., přečinem nadržování věřiteli podle § 485 tr. zák. a přestupkem zmaření exekuce podle § 3 zák. čís. 78/83, zrušil napadený rozsudek v odsuzující části a věc vrátil nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost důvodně namítá po stránce právní, že v prodeji pušek nešlo o zmenšení jmění, tudíž ani o odstranění nebo zcizení slo-